

Arrest

nr. 345 613 van 27 april 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DECOSTER *loco* advocaat J. HARDY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 maart 2024 België binnen met haar paspoort en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 12 mei 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bezit de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...) 1978 in Barquisimeto, de hoofdstad van de deelstaat Lara, waar u ook woonde tot uw vertrek uit Venezuela.

U woonde er samen met uw toenmalige echtgenoot, M(...) L(...), en jullie twee dochters M(...) D(...) C(...) L(...) M(...) (nationaal nummer (...)) en S(...) L(...) M(...), die nu in Spanje verblijft.

U werkte als leerkracht op een landelijke middelbare school en studeerde in het weekend. Naar aanleiding van de brand op de universiteit in mei 2014, nam u samen met uw collega's in juni 2014 deel aan een demonstratie tegen de verslechterende omstandigheden in het onderwijs. In diezelfde maand werd u omwille van uw deelname aan de demonstratie ontslagen en kon nergens anders meer officieel aan de slag als leerkracht. In 2018 werkte u enkele maanden in het zwart als leerkracht, waarbij u de leerkracht van uw dochter verving tijdens haar afwezigheid. Daarnaast hielp u ook vrienden bij de verkoop van verzorgingsproducten.

Uw toenmalige echtgenoot werkte sinds 1999 als politieagent. Hij speelde een rol bij het gewelddadig onderdrukken van demonstraties tegen de Venezolaanse regering en was ook informant voor de politieke partij, Partido de Accion Democratica. Omdat u niet akkoord ging met zijn activiteiten, kregen jullie vanaf 2015 relationele problemen, wat er uiteindelijk toe leidde dat hij in januari 2018 zijn ontslag zou indienen. Op de dag dat hij zijn ontslag zou indienen, kwam hij echter niet naar huis. U werd opgebeld met de mededeling dat uw toenmalige echtgenoot deelnam aan een speciale operatie. Een week later keerde hij terug en vertelde u dat hij gevangen was genomen en onder druk werd gezet om geen ontslag te nemen. Uiteindelijk werd er vier à vijf dagen na zijn vrijlating toch een ontslagbrief opgemaakt en ondertekend door zijn overste.

In april en mei 2018 vonden er twee schietincidenten plaats. Er werden twee geweschoten gelost op de achterkant van jullie auto en op de patio van jullie huis. Daarna ontving uw toenmalige echtgenoot ook nog twee dreigtelefoontjes. Tien à twaalf dagen na het laatste telefoontje, op 19 juli 2018, verlieten jullie Venezuela op legale wijze. Jullie kwamen enkele dagen later aan in Peru. Twee maanden na jullie aankomst daar besloten u en uw toenmalige echtgenoot elk jullie eigen weg te gaan. U ging apart wonen met uw dochter, M(...). U startte op (...) maart 2024 de echtscheidingsprocedure, die op (...) juli 2024 werd uitgesproken.

In Peru vertelde uw dochter u dat zij op meisjes valt. Uiteindelijk besloten jullie Peru te verlaten op 25 maart 2024 en via Spanje naar België te reizen. Jullie kwamen aan in België op 26 maart 2024 en u diende op 27 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Uw dochter M(...) was toen nog minderjarig en staat op uw bijlage vermeld. Intussen is ze meerderjarig.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw drie Venezolaanse paspoorten en uw Venezolaanse identiteitskaart, twee Venezolaans paspoorten van uw dochter M(...) D(...) C(...) L(...) M(...) en haar Venezolaanse identiteitskaart, een kopie van de eerste pagina van het Venezolaans paspoort van uw ex-echtgenoot, zijn Venezolaanse identiteitskaart en zijn Peruaanse verblijfsvergunning, 10 medische attesten en een voorschrift voor medicatie, de politiebadge van uw ex-echtgenoot en zijn ontslagbrief, jullie huwelijksakte, een nieuwsartikel, tekstberichten, een e-mail van uw advocaat aan Fedasil aangaande uw gezondheidstoestand, een document aangaande de weigering van een studiebeurs voor uw dochter in Peru, een toelatingsdocument om te mogen reizen met een minderjarige, een screenshot van nieuwsberichten en 3 documenten aangaande uw echtscheiding.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaart dat u aan epilepsie lijdt, waardoor uw geheugen werd beïnvloed en u het moeilijk hebt met het ophalen van bepaalde herinneringen (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ, 25.4.2024). Ter staving van uw medische problematiek legde u verschillende medische attesten voor, waarvan sommige werden opgemaakt in Venezuela en andere in België. Deze attesten bevestigen dat u lijdt aan epilepsie, hiervoor onder medische opvolging staat en medicatie gebruikt. Hoewel uit een attest, opgemaakt op 28 november 2024 door dokter A(...) G(...) I(...), blijkt dat u zelf hebt verklaard sinds uw kindertijd geheugenproblemen te hebben ten gevolge van epilepsie, wordt deze problematiek in geen enkel ander medisch attest bevestigd. Er blijkt ook nergens uit dat deze klachten u zouden verhinderen om deel te nemen aan de procedure.

Verder meldde uw advocaat via e-mail op 8 januari 2025 dat de aanwezigheid van uw dochter tijdens het persoonlijk onderhoud absoluut noodzakelijk was, aangezien alleen zij weet hoe te reageren in geval van een epilepsieaanval, en benadrukte ook dat uw medische problematiek u gevoelig maakt voor stress en

concentratie en geheugenproblemen kan veroorzaken, waarbij hij verzocht om waakzaamheid voor tekenen van moeilijkheden als gevolg hiervan.

Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw medische problematiek werden er u een steunmaatregel verleend. Uw dochter was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig in de wachtzaal vlakbij het gehoorlokaal. Daarnaast werd het interview ook gedaan met de nodige aandacht voor uw problematiek. Er werd u bij het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe het gaat met uw gezondheid. U gaf aan dat het goed met u gaat, maar dat u wat zenuwachtig was. Verder verklaarde u ook dat u medicatie neemt voor de behandeling van uw epilepsie en in het verleden ook antidepressiva nam, maar hier ondertussen mee gestopt bent. Gevraagd of uw medicatie een invloed dat hebben op het verloop van het interview, stelt u van niet. Ook werd er bij aanvang van het interview ook op gewezen dat u een pauze mag vragen indien u daar nood aan zou hebben (CGVS, p. 3 - 4).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

U kan niet overtuigen dat uw ex-echtgenoot als informant werkte voor Partido de Accion Democratica.

Gevraagd naar het begin van het lidmaatschap van uw ex-echtgenoot, de duur ervan, evenals zijn rol, activiteiten en functie binnen de partij, gaf u hierover bijzonder summiere en vage verklaringen. U stelde dat hij zich aansloot 'na de start' van zijn tewerkstelling bij de politiediensten, dat hij 'ongeveer' in 2014 zijn activiteiten stopzette, zich 'later' opnieuw aansloot, en dat hij de partij informeerde over de aankomst van de politiediensten bij demonstraties. U verklaarde verder dat niemand op zijn werk hiervan op de hoogte was. U probeerde uw beperkte kennis over deze aangelegenheden te verklaren door aan te geven dat uw ex-echtgenoot zeer terughoudend was over zijn betrokkenheid, en dat hij u pas zou hebben ingelicht nadat de bedreigingen begonnen (CGVS, p. 11-12).

Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht. Het lijkt vooreerst weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de activiteiten van uw toenmalige echtgenoot, noch dat hij hierover nooit iets zou hebben gedeeld. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, ook na jullie gezamenlijke vlucht uit Venezuela en tijdens de periode waarin jullie nog twee maanden samenwoonden in Peru, geen verdere vragen stelde over zijn engagement bij de partij (CGVS, p. 12). Indien uw echtgenoot daadwerkelijk als informant voor een oppositiepartij actief zou zijn geweest en dit jaren voor u zou hebben verzwegen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u daarover duidelijkheid zou hebben willen verkrijgen. De vaststelling dat u dat niet deed maakt zijn lidmaatschap ongeloofwaardig.

U kan niet overtuigen dat uw ex-echtgenoot, u en uw dochter, M(...), bedreigd werden omdat hij ontslag nam bij de lokale politie.

Een eerste element dat de algemene geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ondermijnt, is de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen over zijn ontslagdatum en de informatie op het door u voorgelegde bewijsstuk. Terwijl u beweert dat hij zijn ontslag pas op 1 januari 2018 heeft ingediend, en herhaaldelijk verklaart dat het kort voor uw vertrek in 2018 was (CGVS, p. 8, p. 10, p. 14) vermeldt het document een uittredingsdatum van 1 maart 2016 (zie groene map stuk 16). Dergelijk groot verschil kan niet louter aan een vergissing te wijten zijn, en ondergraaft dus de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts maakt u niet aannemelijk waarom uw ex-echtgenoot nog bedreigd zou worden, terwijl zijn ontslag al werd aanvaard. Wanneer een ontslag officieel wordt goedgekeurd, mag men redelijkerwijs verwachten dat er op dat moment heldere afspraken zijn gemaakt over de verwachtingen van de politiediensten en de Venezolaanse autoriteiten ten aanzien van uw ex-echtgenoot. Het is dan ook moeilijk te rijmen dat men hem eerst de indruk zou geven dat alles in orde is, om hem twee jaar later alsnog onder druk te zetten zonder dat daar een concrete aanleiding toe was.

Verder zijn er nog andere elementen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen. Zo moet er vastgesteld worden dat jullie laattijdig vertrokken zijn uit Venezuela. Volgens uw verklaringen begonnen de eerste bedreigingen reeds in april of mei 2018, terwijl uw vertrek pas plaatsvond op 19 juli 2018. Op de vraag waarom jullie niet eerder vertrokken, gaf u aan dat uw ex-echtgenoot nog bezig was met het aanvragen van uw titel als leerkracht, al zou dat uiteindelijk niet gelukt zijn (CGVS, p. 16). Dit gedrag is

niet in overeenstemming van de door u geschetste vrees. Indien jullie daadwerkelijk vervolging vreesden kan er redelijkerwijs verwacht worden dat jullie meteen zouden zijn vertrokken, aangezien jullie reeds over geldige paspoorten beschikten (zie groene map stukken 1 en 8). Deze verklaring doet afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming.

Bijkomend hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de inhoud van de bedreigingen. In uw relaas gaf u aan dat uw ex-echtgenoot voor de keuze werd gesteld om het land te verlaten met zijn gezin of anders vermoord te worden, samen met zijn gezin (CGVS, p. 13). Later in het persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat er tijdens twee telefoongesprekken met uw ex-echtgenoot werd bedreigd dat hij en zijn gezin zouden worden vermoord indien hij niet opnieuw voor de politie zou gaan werken. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid paste u uw eerdere verklaring aan, en stelde dat de boodschap bij het eerste telefoongesprek werd meegedeeld en de andere boodschap bij het tweede telefoongesprek. Aan deze aanpassing kan echter geen geloof worden gehecht, aangezien u eerder in het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat tijdens beide telefoongesprekken dezelfde bedreiging werd geuit (CGVS, p. 17).

Bovendien roept ook de wijze waarop u het land verliet twijfels op. Indien de Venezolaanse autoriteiten werkelijk uw ex-echtgenoot probeerden te verhinderen om het land te verlaten uit angst dat hij na zijn vertrek vertrouwelijke informatie over de politiediensten zou kunnen delen, zoals u verklaart (CGVS, p. 17-18), lijkt het weinig aannemelijk dat jullie ervoor zou gekozen hebben om op legale wijze via de luchthaven te vertrekken. De enige reden waarom dat volgens u niet gebeurde, was omdat de terminal overvol was en het niet lukte om vliegtickets te verkrijgen, waardoor jullie ervoor kozen om op legale wijze via land naar Peru te reizen (CGVS, p. 14 en 17).

Het is niet aannemelijk dat u vervolging riskeert omwille van uw éénmalige deelname aan een demonstratie in juni 2014.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. Zo gaf u aan dat u na uw deelname aan de demonstratie nog ongeveer vier jaar in Venezuela bent blijven wonen. Wat betreft de gevolgen van uw deelname, verklaarde u dat u werd ontslagen en nadien niet langer officieel als leerkracht kon werken. In 2018 voerde u wel nog één informele vervangopdracht uit op school van uw dochter, M(...) (CGVS, p. 18 en 19). Vervolgens was u actief als verkoopster van verzorgingsproducten (CGVS, p. 10). Het gegeven dat u niet langer op legale wijze in uw oorspronkelijke sector kon werken, wordt echter niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd om te kwalificeren als vervolging. Op de vraag of u, naast uw ontslag, nog andere problemen ondervond met de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw deelname aan de demonstratie, blijkt dit niet het geval te zijn (CGVS, p. 19). Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat u geen actuele nood aan internationale bescherming kenbaar hebt gemaakt.

U maakt niet aannemelijk dat uw gebrek aan toegang tot medische zorg en medicatie verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie of met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u al 20 jaar aan epilepsie lijdt en hiervoor onder medisch toezicht stond en medicatie gebruikte. Door het toenemende vertrek van neurologen uit Venezuela kon u echter geen dokter meer raadplegen. Daarnaast was er zes tot acht maanden voor uw vertrek geen medicatie meer beschikbaar, waardoor u gedwongen werd om deze illegaal in Colombia aan te schaffen tegen hoge kosten (CGVS, p. 13 en 19).

Verder geeft u aan dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Venezuela achteruitgaat, mede doordat de duur van de opleiding geneeskunde werd ingekort (CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt dat uw beperkte toegang tot medische zorg en medicatie uitsluitend het gevolg is van de slechter wordende socio-economische situatie in Venezuela.

In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

U en uw dochter, M(...), kunnen niet overtuigen dat zij vervolging riskeert omwille van haar seksuele geaardheid.

Uw dochter verklaarde vervolging te vrezen omwille van haar seksuele geaardheid. Het CGVS trekt haar seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (COI Focus Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden van 12 januari 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_seksuele_en_genderminderheden_20240112.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in concreto moet aangetoond worden, blijft dan ook noodzakelijk.

Uw dochter heeft geen problemen gekend omwille van haar seksuele geaardheid, die ze echter verborgen hield in Venezuela (gesprek M(...), p. 2 – 3). Op de vraag waarom uw dochter niet kan terugkeren naar Venezuela wegens haar seksuele geaardheid, verklaarde zij dat zij vreest verstoten te worden door haar familie, aangezien dit onderwerp daar als taboe wordt beschouwd (gesprek M(...), p. 4 – 5). Uw dochters vermoeden dat de familie van haar geaardheid op de hoogte is, is echter louter speculatief. Ze heeft foto's met haar vriendinnetje uit Peru op sociale media heeft gepost, maar gezien ze eveneens verklaart dat zij haar familieleden heeft geblokkeerd (gesprek M(...), p. 5), maakt zij niet concreet aannemelijk dat de familie deze beelden heeft gezien.

Hoe dan ook, uit de verklaringen van uw dochter blijkt nog dat er in de familie zowel een neef als een nicht is die tot de LGBT-gemeenschap behoort (gesprek M(...), p. 2-3). De familie maakte wel neerbuigende opmerkingen over de neef, maar uiteindelijk verliet hij het land omwille van een samenloop van omstandigheden (gesprek M(...), p. 3). Uit uw dochters verklaringen blijkt niet dat uw neef verstoten werd door de familie. Er kan dan ook niet zomaar worden aangenomen dat dit wel haar lot zou zijn.

Verder verklaarde u ook nog dat er in Venezuela veel schaamte heerst rond dit onderwerp en haalde uw dochter ook aan dat zij niet in alle rust over straat zal kunnen lopen met haar partner, vreest geslagen of vermoord te worden omdat haar partner een vrouw is, nooit kinderen zal kunnen krijgen en moeilijkheden te ervaren bij het vinden van werk en het onderhouden van sociale contacten (CGVS, p. 5; gesprek M(...), p. 2 en 5). Aangaande deze verklaringen moet vastgesteld worden dat ze onvoldoende geconcretiseerd zijn, waardoor zij vooralsnog hypothetisch blijven.

Hoewel niet betwist wordt dat neerbuigende opmerkingen van familieleden aangaande de LGBTQ-gemeenschap en sociale afkeuring een impact kunnen hebben op haar gemoedstoestand en haar dagelijks leven blijkt uit haar verklaringen niet dat ze vervolging riskeert door familieleden en geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten voor bescherming bij eventuele problemen (gesprek M(...), p. 4). Evenmin maakt ze aannemelijk dat ze bij terugkeer naar Venezuela niet meer zou kunnen terugvallen op een

sociaal netwerk. U bent er immers om haar te ondersteunen, en u gaf aan dat het geluk van uw dochter voor u centraal staat (CGVS, p. 5).

De door u neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen, omdat zij geen directe betrekking hebben op de kernpunten van uw relaas.

De door u neergelegde documenten hebben enkel betrekking op elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing, namelijk uw identiteit en nationaliteit, evenals die van uw dochter M(...), de datum van jullie vertrek uit Venezuela, uw gezinssituatie en burgerlijke staat, de tewerkstelling van uw ex-echtgenoot bij de politie en zijn ontslag, uw medische problemen, de brand op een universiteit in Venezuela in 2014, en de door u geschetste onveilige en slechte situatie voor Venezolanen in Peru. Uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, die via uw advocaat op 9 april 2025 aan het CGVS werden overgemaakt, bevatten drie correcties van uw eerdere verklaringen. Hiermee werd rekening gehouden bij het nemen van deze beslissing maar deze veranderen echter niets aan de conclusie ervan.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten t e n aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar o p https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

U en uw dochter, M(...), reisden op legale wijze met eigen paspoort van Venezuela naar Peru. Nadat jullie paspoort vervallen was vroegen jullie een nieuw paspoort aan, waarmee jullie vervolgens naar België reisden (CGVS, p. 6).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel

risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaiara, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van het *“administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en (...) van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”* (verzoekster bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel).

Vooreerst citeert verzoekster de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en geeft ze, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hoofddorde vraagt verzoekster de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoekster betoogt dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van politieke redenen, aangezien zij vervolgd werd omwille van haar deelname aan een betoging tegen het beleid van het regime en omwille van haar tegenkanting tegen de activiteiten van haar ex-echtgenoot. Zij verwijst in dit kader naar algemene informatie aangaande geweld en bedreigingen ten aanzien van politieke dissidenten in Venezuela. Zij stelt dat ze gelabeld werd als opposant, geen werk meer kon vinden en vreest dat ze als politieke tegenstander zou worden gezien door de activiteiten van haar man.

Vervolgens geeft verzoekster een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en wijst ze op de door haar tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten.

Aangaande de activiteiten als informant van haar ex-echtgenoot, herhaalt verzoekster dat ze aangaf dat haar ex-man zich aansloot na de start van zijn tewerkstelling bij de politie, dat hij ongeveer in 2014 zijn activiteiten stopzette, zich later opnieuw aansloot en de partij informeerde van de aankomst van de politiediensten bij demonstraties. Tevens herhaalt ze dat niemand op zijn werk op de hoogte was en haar ex-echtgenoot hierover zeer terughoudend was. Verzoekster voert aan dat dit niet verwonderlijk is, aangezien deze positie als informant de nodige geheimhouding vereist. Bovendien is ze van mening dat ze relatief duidelijk heeft kunnen weergeven wanneer haar ex-man zijn activiteiten stopzette. Verzoekster geeft aan dat de rol als informant van haar ex-man zorgde voor relationele problemen en ze bovendien maar twee maanden samenwoonden in Peru, waardoor het dan ook niet mag verbazen dat ze niet veel afweet van dit gevoelig punt.

Vervolgens gaat verzoekster in op de bedreigingen door het ontslag van haar ex-echtgenoot bij de politie. Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid inroept tussen verzoeksters verklaringen en het neergelegde bewijsstuk betreffende de ontslagdatum, betoogt verzoekster dat deze feiten dateren van negen jaar eerder, en zelfs een periode van twee jaar een vergissing kan zijn. Zij voegt toe dat ze vermeldde dat haar epilepsie geheugenproblemen veroorzaakt. Zij voert verder aan dat het logisch is dat de politie zijn ontslag aanvaardt, en het tevens aannemelijk is dat een politieagent die zijn ontslag indient wordt gezien als een politiek opposant, waarbij ze verwijst naar algemene informatie over het toenmalige politieke klimaat en de repressie van de Venezolaanse regering. Verzoekster voert aan dat er voor het

regime geen concrete aanleiding nodig is om haar ex-echtgenoot te vervolgen en hij blijft gezien worden als een dissident door zijn vertrek uit de politie. Ook zij wordt zo gezien, wat blijkt uit het feit dat zij lange tijd na haar deelname aan een betoging in 2014 nog steeds gezien wordt als tegenstander en geen job als leerkracht kan verkrijgen, aldus verzoekster. Verzoekster licht verder toe dat haar ex-echtgenoot na enkele jaren gedwongen werd om terug toe te treden ofwel te vertrekken, en dat hij anders vermoord zou worden. Ze meent dat haar verklaringen niet tegenstrijdig zijn. Wat betreft het moment dat ze met haar gezin Venezuela verlaten heeft, voert verzoekster aan dat de bedreigingen op korte termijn concreet geworden zijn en stelt ze dat er slechts een paar maanden tijd tussen de eerste bedreigingen en hun vertrek uit Venezuela zaten. Verder stelt ze dat het feit dat zij en haar gezin het land legaal hebben proberen verlaten via de luchthaven, vervolging niet in de weg staat en benadrukt ze dat ze het land verlaten hebben via land, wat veel minder risico inhoudt.

Wat betreft haar deelname aan een demonstratie in 2014, stelt verzoekster dat het feit dat zij vele jaren hierna nog geen werk in de onderwijssector kon bemachtigen veelzeggend is voor haar vrees, en zij duidelijk geïdentificeerd en gekend is als politiek tegenstander. Tevens meent zij dat de weigering om haar een job in het onderwijs te verschaffen door haar deelname aan een betoging gelijkstaat aan een discriminerende maatregel. Deze maatregel is nog steeds van kracht en dus actueel, zo voegt verzoekster nog toe.

Aangaande de seksuele geaardheid van haar dochter verwijst verzoekster naar de COI Focus "*Venezuela – Seksuele en genderminderheden*" van januari 2024 en stelt zij dat uit deze informatie blijkt dat hoewel er op wetgevend vlak sprake is van enige vooruitgang, de gewenste gevolgen in de praktijk op zich laten wachten en er nog steeds sprake is van een wijdverspreid vijandig klimaat ten aanzien van de LGBT-gemeenschap. Zij benadrukt dat haar dochters vader niet op de hoogte is van haar geaardheid, niemand in Venezuela hiervan op de hoogte is en ze dit verborgen hield voor haar eigen familie uit angst voor hun reactie. Tevens stelt ze dat enkele familieleden reeds het slachtoffer werden van homofobie vanwege andere familieleden. Verzoekster voegt toe dat het vaststaat dat haar neef in Peru woont omdat hij niet in Venezuela kon leven omdat hij er het slachtoffer was van homofobie vanwege zijn familie. Zij betoogt dat het feit dat haar familie al dan niet op de hoogte is van haar geaardheid, haar vrees niet wegneemt en er niet verwacht kan worden bij een terugkeer dat zij haar geaardheid blijft verborgen houden. Tevens is ze van mening dat haar verklaringen gelijklopend en coherent zijn en verteld zijn op "*een wijze die wijst op een echte doorleving*". Verzoekster stelt verder, betreffende de vraag of haar dochter een beroep zou kunnen doen op de hulp van de lokale autoriteiten bij terugkeer, dat uit de algemene informatie blijkt dat er weinig slachtoffers daadwerkelijk hun weg vinden naar het gerecht door een gebrek aan vertrouwen. Ze voegt toe dat de voormelde COI Focus "*zeer negatief*" is over de effectiviteit van de maatregelen en de politie zelf ook een oorzaak van homofobie zou zijn. Verzoekster besluit dat er geen lokale bescherming is en haar steun dit niet zou kunnen opvangen.

In ondergeschikte orde meent verzoekster in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de hoger aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus. Verder voert ze aan dat ze in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het feit dat ze een afgewezen asielzoeker is en gerepatrieerde Venezolanen kunnen vastgehouden worden en uitvoerig geïnterviewd bij terugkeer, zoals door de adjunct-commissaris zelf wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Zij benadrukt dat ze zou terugkeren van België, na het verkopen van de gezinswoning en na een lange tijd in Peru verbleven te hebben en dat ze een profiel heeft dat de aandacht van de autoriteiten zou trekken.

Vervolgens gaat verzoekster in op de veiligheidssituatie in Venezuela en stelt ze dat deze rampzalig is, waarbij ze verwijst naar algemene informatie in dit verband.

In meer ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij een psychologisch attest van september 2025 voegt (stuk 1).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.3.2. Bijzondere procedurele noden

Uit de medische attesten die verzoekster neerlegt, blijkt dat zij aan epilepsie lijdt en hiervoor medicatie neemt, zoals zij ook aangeeft aan het begin van haar persoonlijk onderhoud (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3; stuk 5, 'Documenten', nr. 10). Hoewel verzoekster aangeeft dat zij hierdoor geheugenproblemen kent, en zich verschillende momenten van haar jeugd en adolescentie niet meer herinnert (AD, stuk 7, vragenlijst bijzondere procedurele noden), wat zij ook verklaarde aan dokter A. K. G. (medisch attest van 28 november 2024), blijkt uit geen enkel door haar voorgelegd attest dat verzoeksters medische problematiek haar geheugen derwijze aantast dat van haar geen volwaardige verklaringen mogen worden verwacht in het kader van onderhavige procedure. De Raad stelt verder vast dat tegemoet werd gekomen aan de vraag van verzoeksters advocaat om verzoeksters dochter gedurende het persoonlijk onderhoud aanwezig te laten zijn in de wachtzaal, aangezien alleen zij weet hoe te reageren in geval van een epilepsieaanval, en om waakzaam te zijn voor tekenen van moeilijkheden als gevolg van verzoeksters medische problematiek. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er de nodige aandacht werd besteed aan verzoeksters problematiek doorheen het persoonlijk onderhoud. Zo werd tweemaal gevraagd hoe het ging met haar en werd er haar op gewezen dat zij, daar zij aan het begin van haar persoonlijk onderhoud aangeeft soms slaperig te zijn omwille van de medicatie, om een pauze kan vragen indien nodig (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, 4 en 11). Bovendien verklaarde verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud dat haar medicatie en problematiek geen invloed hebben op het verloop van het persoonlijk interview (*Ibid.*, p. 3 en 4). Hoewel verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud enkele keren aangaf zich iets niet te herinneren (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 11, 20), blijkt dat zij er in slaagde haar asielmotieven naar behoren uiteen te zetten. Bovendien bevestigde zij op het einde van het persoonlijk onderhoud de vragen en de tolk goed begrepen te hebben en alles wat van belang was verteld te kunnen hebben (*Ibid.*, p. 20) en werden er nadien geen opmerkingen overgemaakt over het verloop van het persoonlijk onderhoud in dit verband. Verzoekster voert niet aan, laat staan dat zij zou aantonen, dat de genomen steunmaatregelen, die in de motivering van de bestreden beslissing concreet worden toegelicht, niet voldoende waren om haar in staat te stellen aanspraak te maken op haar rechten en te voldoen aan haar verplichtingen in het kader van haar procedure.

Verzoekster brengt ter zitting bij aanvullende nota nog een psychologisch attest daterend van september 2025 bij waarin wordt gesteld dat verzoekster sinds november 2024 therapie volgt bij de betrokken psycholoog omwille van haar symptomen van chronische angst en posttraumatische stress, die nog verergerd zijn door haar onzekere situatie in België. Hieruit blijkt evenmin, en verzoekster voert ook niet aan, dat, het bovenstaande mede in acht genomen, er hierdoor van haar geen volwaardige deelname aan de procedure verwacht zou kunnen worden, noch dat haar rechten in het kader van onderhavige procedure niet gerespecteerd zouden zijn.

3.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten en er niet meer naar terug te willen keren uit vrees voor de autoriteiten. Verzoekster zou in juni 2014 deelgenomen hebben aan een demonstratie tegen de verslechterende omstandigheden in het onderwijs. In diezelfde maand zou ze omwille van haar deelname aan de demonstratie ontslagen zijn en sindsdien zou ze nergens meer officieel aan de slag hebben gekund als leerkracht. Verzoeksters toenmalige echtgenoot zou in 1999 aan de slag gegaan zijn als politieagent en een rol hebben gespeeld in het onderdrukken van demonstraties tegen de Venezolaanse regering. Tevens zou hij als informant gewerkt hebben bij de politieke partij Partido de Accion Democratica. Omdat verzoekster niet akkoord ging met zijn activiteiten, zou hij zijn ontslag hebben ingediend bij de politie in januari 2018. Verzoeksters toenmalige echtgenoot zou echter pas een week later naar huis gekomen zijn, waarbij hij verteld zou hebben dat hij onder druk werd gezet om geen ontslag te nemen. Uiteindelijk zou er vier of vijf dagen na zijn vrijlating toch een ontslagbrief opgemaakt zijn en ondertekend zijn door zijn overste. Vervolgens zouden er in april en in mei 2018 twee schietincidenten plaatsgevonden hebben, eenmaal op de achterkant van verzoeksters auto en eenmaal op de patio van haar huis. Nadien zou verzoeksters toenmalige echtgenoot ook nog twee dreigtelefoontjes ontvangen hebben. Tien dagen later zouden verzoekster, haar toenmalige echtgenoot en haar jongste dochter Venezuela verlaten hebben en naar Peru zijn gereisd. In Peru zou verzoeksters dochter haar verteld hebben dat ze op meisjes valt. In maart 2024 besloot verzoekster Peru te verlaten en kwam zij samen met haar dochter naar België.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk weet te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar zij in de bestreden beslissing met reden motiveert dat verzoekster niet kan overtuigen dat haar ex-echtgenoot als informant werkte voor Partido de Accion Democratica:

“Gevraagd naar het begin van het lidmaatschap van uw ex-echtgenoot, de duur ervan, evenals zijn rol, activiteiten en functie binnen de partij, gaf u hierover bijzonder summiere en vage verklaringen. U stelde dat hij zich aansloot 'na de start' van zijn tewerkstelling bij de politiediensten, dat hij 'ongeveer' in 2014 zijn activiteiten stopzette, zich 'later' opnieuw aansloot, en dat hij de partij informeerde over de aankomst van de politiediensten bij demonstraties. U verklaarde verder dat niemand op zijn werk hiervan op de hoogte was. U probeerde uw beperkte kennis over deze aangelegenheden te verklaren door aan te geven dat uw ex-echtgenoot zeer terughoudend was over zijn betrokkenheid, en dat hij u pas zou hebben ingelicht nadat de bedreigingen begonnen (CGVS, p. 11–12).

Aan deze verklaring kan echter geen geloof worden gehecht. Het lijkt vooreerst weinig geloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de activiteiten van uw toenmalige echtgenoot, noch dat hij hierover nooit iets zou hebben gedeeld. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, ook na jullie gezamenlijke vlucht uit Venezuela en tijdens de periode waarin jullie nog twee maanden samenwoonden in Peru, geen verdere vragen stelde over zijn engagement bij de partij (CGVS, p. 12). Indien uw echtgenoot daadwerkelijk als informant voor een oppositiepartij actief zou zijn geweest en dit jaren voor u zou hebben verzwegen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u daarover duidelijkheid zou hebben willen verkrijgen. De vaststelling dat u dat niet deed maakt zijn lidmaatschap ongeloofwaardig.”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift louter haar verklaringen herhaalt over het moment waarop haar ex-echtgenoot zich aansloot bij de partij, hij hiermee stopte en zich nadien weer aansloot, dat niemand hiervan op de hoogte was en hij zeer terughoudend was, brengt ze geen concrete elementen of argumenten aan om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Verzoekster kan evenmin overtuigen waar zij haar beperkte kennis over de activiteiten van haar ex-echtgenoot als informant tracht te verschonen door te stellen dat zijn rol als informant relationele problemen veroorzaakte en deze functie de nodige geheimhouding vereist. De Raad benadrukt dat verzoekster dit element aanhaalt als één van de redenen waarom zij thans niet meer kan terugkeren naar Venezuela, waardoor er van haar redelijkerwijze verwacht kan worden dat ze hierover volledige verklaringen kan afleggen of zich hierover minstens zou hebben trachten te informeren, temeer zij en haar ex-echtgenoot nog twee maanden samen in Peru verbleven (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoekster blijft hiertoe evenwel in gebreke. Waar verzoekster nog van mening is dat zij wel relatief duidelijk heeft kunnen weergeven wanneer haar ex-man zijn activiteiten stopzette en het een onredelijk verwijt is dat ze dit niet met hem in Peru besproken zou hebben, beperkt zij zich er louter toe de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris tegen te spreken, waarmee ze niet *in concreto* afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verzoekster niet kan overtuigen dat zijzelf, haar ex-man en haar dochter M. bedreigd zouden zijn omdat haar ex-man ontslag nam bij de politie. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Een eerste element dat de algemene geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ondermijnt, is de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen over zijn ontslagdatum en de informatie op het door u voorgelegde bewijsstuk. Terwijl u beweert dat hij zijn ontslag pas op 1 januari 2018 heeft ingediend, en herhaaldelijk verklaart dat het kort voor uw vertrek in 2018 was (CGVS, p. 8, p. 10, p. 14) vermeldt het document een uittredingsdatum van 1 maart 2016 (zie groene map stuk 16). Dergelijk groot verschil kan niet louter aan een vergissing te wijten zijn, en ondergraaft dus de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts maakt u niet aannemelijk waarom uw ex-echtgenoot nog bedreigd zou worden, terwijl zijn ontslag al werd aanvaard. Wanneer een ontslag officieel wordt goedgekeurd, mag men redelijkerwijs verwachten dat er op dat moment heldere afspraken zijn gemaakt over de verwachtingen van de politiediensten en de Venezolaanse autoriteiten ten aanzien van uw ex-echtgenoot. Het is dan ook moeilijk te rijmen dat men hem eerst de indruk zou geven dat alles in orde is, om hem twee jaar later alsnog onder druk te zetten zonder dat daar een concrete aanleiding toe was.

Verder zijn er nog andere elementen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen. Zo moet er vastgesteld worden dat jullie laattijdig vertrokken zijn uit Venezuela. Volgens uw verklaringen begonnen de eerste bedreigingen reeds in april of mei 2018, terwijl uw vertrek pas plaatsvond op 19 juli 2018. Op de vraag waarom jullie niet eerder vertrokken, gaf u aan dat uw ex-echtgenoot nog bezig was met het aanvragen van uw titel als leerkracht, al zou dat uiteindelijk niet gelukt zijn (CGVS, p. 16). Dit gedrag is niet in overeenstemming van de door u geschetste vrees. Indien jullie daadwerkelijk vervolging vreesden kan er redelijkerwijs verwacht worden dat jullie meteen zouden zijn vertrokken, aangezien jullie reeds over geldige

paspoorten beschikten (zie groene map stukken 1 en 8). Deze verklaring doet afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming.

Bijkomend hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de inhoud van de bedreigingen. In uw relaas gaf u aan dat uw ex-echtgenoot voor de keuze werd gesteld om het land te verlaten met zijn gezin of anders vermoord te worden, samen met zijn gezin (CGVS, p. 13). Later in het persoonlijk onderhoud verklaarde u dan weer dat er tijdens twee telefoongesprekken met uw ex-echtgenoot werd bedreigd dat hij en zijn gezin zouden worden vermoord indien hij niet opnieuw voor de politie zou gaan werken. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid paste u uw eerdere verklaring aan, en stelde dat de boodschap bij het eerste telefoongesprek werd meegedeeld en de andere boodschap bij het tweede telefoongesprek. Aan deze aanpassing kan echter geen geloof worden gehecht, aangezien u eerder in het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat tijdens beide telefoongesprekken dezelfde bedreiging werd geuit (CGVS, p. 17).

Bovendien roept ook de wijze waarop u het land verliet twijfels op. Indien de Venezolaanse autoriteiten werkelijk uw ex-echtgenoot probeerden te verhinderen om het land te verlaten uit angst dat hij na zijn vertrek vertrouwelijke informatie over de politiediensten zou kunnen delen, zoals u verklaart (CGVS, p. 17-18), lijkt het weinig aannemelijk dat jullie ervoor zou gekozen hebben om op legale wijze via de luchthaven te vertrekken. De enige reden waarom dat volgens u niet gebeurde, was omdat de terminal overvol was en het niet lukte om vliegtickets te verkrijgen, waardoor jullie ervoor kozen om op legale wijze via land naar Peru te reizen (CGVS, p. 14 en 17)."

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoekster geen helderheid schept over de periode waarin haar ex-man ontslag nam bij de politie, daar uit het door haar neergelegde document blijkt dat dit in maart 2016 geweest zou zijn, maar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) bij herhaling verklaarde dat dit in januari 2018 geweest zou zijn (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 10 en 14; stuk 5, 'Documenten', nr. 16). Waar verzoekster stelt dat er niet genoeg rekening wordt gehouden met de omstandigheden, namelijk dat de feiten dateren van ongeveer negen jaar voor het plaatsvinden van haar persoonlijk onderhoud en dat ze vermeldde dat haar epilepsie geheugenproblemen veroorzaakt, wijst de Raad erop dat verzoekster de vermeende problemen naar aanleiding van het ontslag van haar ex-echtgenoot aanhaalt als de voornaamste reden waarom zij Venezuela verlaten heeft. Dit ontslag vormt derhalve een kernelement van haar relaas, dat verzoekster evenwel herhaaldelijk twee jaar later situeert dan het tijdstip waarop het zich blijkt de voorgelegde ontslagbrief heeft voorgedaan. Temeer daar zij de ontslagdatum in dit document kon lezen, kunnen het loutere tijdsverloop en haar eventuele geheugenproblemen in dezen geen soelaas bieden. Bovendien mag er van verzoekster redelijkerwijs verwacht worden dat zij de inhoud van de documenten die zij ter staving van haar verzoek om internationale bescherming neerlegt, kent, *quod non*.

Door verder louter aan te voeren dat het logisch is dat de politie zijn ontslag aanvaardt, maar dit niet gelijk staat aan de indruk geven dat alles in orde is, zonder dit verder toe te lichten, maakt verzoekster niet aannemelijk waarom haar ex-echtgenoot dan twee jaar na het aanvaarden van zijn ontslag toch nog bedreigd zou worden. Verzoekster beperkt er zich verder toe te verwijzen naar algemene informatie van Human Rights Watch over het toenmalige politieke klimaat en de repressie van de Venezolaanse regering (online te raadplegen via volgende weblink: [Crackdown on Dissent : Brutality, Torture, and Political Persecution in Venezuela | HRW](#)), waaruit niet blijkt dat een politieagent die in die periode ontslag nam per definitie gezien werd als een politiek opposant. Deze informatie kan niet volstaan om te verklaren waarom verzoeksters ex-man, wiens ontslag aanvaard werd, twee jaar later toch ineens bedreigd zou worden, temeer er geen enkele indicatie is dat zijn werkgever, de Venezolaanse overheid, op de hoogte zou zijn geweest van zijn vermeende activiteiten bij een oppositiepartij (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Waar verzoekster in haar verzoekschrift betoogt dat hiervoor geen concrete aanleiding nodig is, spreekt zij louter de motieven van de bestreden beslissing tegen, maar maakt zij dit evenmin concreet aannemelijk.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de inhoud van de bedreigingen, daar zij tijdens haar persoonlijk onderhoud eerst verklaart dat haar ex-man voor de keuze werd gesteld om het land te verlaten of anders vermoord te worden, en zij later tijdens haar persoonlijk onderhoud stelt dat in de twee telefoongesprekken tweemaal dezelfde boodschap werd meegegeven, namelijk dat haar ex-man en zijn gezin zouden worden vermoord indien hij niet opnieuw voor de politie zou gaan werken (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 17). Met haar betoog in haar verzoekschrift dat haar ex-man voor drie keuzes werd gesteld, namelijk vertrekken, terug bij de politie gaan of vermoord worden, onderneemt verzoekster een halfslachtige poging om haar tegenstrijdige verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen, en weerlegt noch verklaart zij de gedane vaststellingen.

Verzoekster kan verder niet overtuigen waar ze, aangaande haar laattijdig vertrek, betoogt dat het slechts om een paar maanden ging tussen de eerste bedreigingen en haar vertrek uit Venezuela en stelt dat de bedreigingen op korte termijn concreet geworden waren. In dit kader stelt de Raad in navolging van de

adjunct-commissaris vast dat verzoeksters gezin reeds over geldige paspoorten beschikte, en zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat zij eerst haar titel van leerkracht nog wou aanvragen, wat echter niet in verhouding staat tot de door haar beweerde vrees voor vervolging. Er kan dus verwacht worden dat zij daarop niet zou wachten maar meteen het land zouden verlaten, *quod non* (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Waar verzoekster voorts in haar verzoekschrift aanvoert dat het verlaten via land minder risico inhoudt, spreekt ze zichzelf tegen, daar ze tijdens haar persoonlijk onderhoud stelde dat zij en haar gezin Venezuela via land verlieten omdat de terminals overvol zaten en zij niet aan vliegtickets geraakten (*Ibid.*, p. 14 en 17). Waar zij betoogt dat het feit dat zij geprobeerd hebben het land te verlaten via de luchthaven, vervolging niet in de weg staat, verklaart zij niet waarom zij en haar ex-echtgenoot geen schrik hadden om Venezuela via de luchthaven te verlaten. Dat het ontslag van haar ex-echtgenoot was goedgekeurd en zij dus legaal handelden, zoals verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud opmerkte, biedt in dezen geen afdoende uitleg, aangezien er volgens verzoekster na het aanvaarden van dit ontslag geprobeerd zou zijn om haar ex-echtgenoot onder bedreiging met de dood terug bij de politie te krijgen om te vermijden dat hij zou spreken over zaken die niet geweten mochten zijn (*Ibid.*, p. 17-18).

Verzoekster slaagt er aldus niet in de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, in een ander daglicht te plaatsen.

Verder wordt in de bestreden beslissing, aangaande verzoeksters beweerde vrees omwille van haar eenmalige deelname aan een demonstratie in 2014, met reden het volgende gemotiveerd:

"Het is niet aannemelijk dat u vervolging riskeert omwille van uw éénmalige deelname aan een demonstratie in juni 2014.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. Zo gaf u aan dat u na uw deelname aan de demonstratie nog ongeveer vier jaar in Venezuela bent blijven wonen. Wat betreft de gevolgen van uw deelname, verklaarde u dat u werd ontslagen en nadien niet langer officieel als leerkracht kon werken. In 2018 voerde u wel nog één informele vervangopdracht uit op school van uw dochter, M(...) (CGVS, p. 18 en 19). Vervolgens was u actief als verkoopster van verzorgingsproducten (CGVS, p. 10). Het gegeven dat u niet langer op legale wijze in uw oorspronkelijke sector kon werken, wordt echter niet als voldoende zwaarwichtig beschouwd om te kwalificeren als vervolging. Op de vraag of u, naast uw ontslag, nog andere problemen ondervond met de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw deelname aan de demonstratie, blijkt dit niet het geval te zijn (CGVS, p. 19). Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat u geen actuele nood aan internationale bescherming kenbaar hebt gemaakt."

Verzoekster stelt dat het feit dat zij vele jaren na haar deelname aan de betoging nog steeds geen werk in de onderwijssector kan bemachtigen veelzeggend is en zij duidelijk geïdentificeerd en gekend is als politiek tegenstander, doch neemt hiermee niet weg dat haar gedrag niet in overeenstemming is met de door haar aangehaalde problemen, aangezien zij nog vier jaar in Venezuela bleef wonen. Bovendien blijkt dat zij geen verdere problemen kende met de autoriteiten omwille van haar deelname aan de demonstratie. Waar zij aanvoert dat de weigering om haar een job in het onderwijs te verschaffen een discriminerende maatregel is die nog steeds van kracht is, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden en dit gegeven op zich niet volstaat om te besluiten dat verzoekster persoonlijk in die mate werd gediscrimineerd dat er sprake is van vervolging of ernstige schade.

Verzoekster verwijst in haar verzoekster nog naar het COI-rapport "*Venezuela - Country Focus*" van EUAA van november 2023 en stelt dat geweld en bedreigingen ten aanzien van politieke dissidenten voorkomt in Venezuela. Deze informatie wordt niet betwist, doch is niet van aard een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen, op grond waarvan dient te worden besloten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij of haar ex-echtgenoot daadwerkelijk als politieke dissidenten worden beschouwd door de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster kan ter staving van haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst niet volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie aldaar, maar dient haar vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe zij echter in gebreke blijft.

Voorts trekt de Raad net zo min als de adjunct-commissaris de geaardheid van verzoeksters dochter M. in twijfel. In dit kader wordt benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus. Uit de beschikbare landeninformatie, met name de COI Focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en genderminderheden*" van 12 januari 2024 en het COI-rapport "*Venezuela - Country Focus*" van EUAA van november 2023, blijkt dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, en dat de autoriteiten zich hier eveneens schuldig aan kunnen maken. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn gesteld (COI Focus "*Venezuela. Seksuele minderheden en*

genderminderheden" van 12 januari 2024, p. 11) en dat er evenmin sprake is van gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit (*Ibid.*, p. 15). Bovendien kunnen personen van de LGBT-gemeenschap zich vrij verenigen, elkaar vrij ontmoeten en kunnen zij zich bij geweld of problemen wenden tot de autoriteiten (*Ibid.*, p. 16). Hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten niet gegarandeerd is gezien de situatie in Venezuela, het vertrouwen in de rechtsstaat zeer laag is en aangiftes niet altijd adequaat worden behandeld (*Ibid.*, p. 16), blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid tegen te gaan (*Ibid.*, p. 14) en heeft Venezuela in dit kader verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend. De Raad stelt dan ook vast dat er niet *a priori* kan worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging, en een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming dan ook noodzakelijk blijft. Door louter te verwijzen naar dezelfde informatie waarop voorgaande analyse is gebaseerd en te poneren dat haar dochter geen lokale bescherming kan verkrijgen, slaagt verzoekster er niet in deze genuanceerde analyse om te buigen.

Tevens kan de adjunct-commissaris worden bijgetreden waar zij in dit kader in de bestreden beslissing als volgt motiveert:

"Uw dochter heeft geen problemen gekend omwille van haar seksuele geaardheid, die ze echter verborgen hield in Venezuela (gesprek M(...), p. 2 – 3). Op de vraag waarom uw dochter niet kan terugkeren naar Venezuela wegens haar seksuele geaardheid, verklaarde zij dat zij vreest verstoten te worden door haar familie, aangezien dit onderwerp daar als taboe wordt beschouwd (gesprek M(...), p. 4 – 5). Uw dochters vermoeden dat de familie van haar geaardheid op de hoogte is, is echter louter speculatief. Ze heeft foto's met haar vriendinnetje uit Peru op sociale media heeft gepost, maar gezien ze eveneens verklaart dat zij haar familieleden heeft geblokkeerd (gesprek M(...), p. 5), maakt zij niet concreet aannemelijk dat de familie deze beelden heeft gezien.

Hoe dan ook, uit de verklaringen van uw dochter blijkt nog dat er in de familie zowel een neef als een nicht is die tot de LGBT-gemeenschap behoort (gesprek M(...), p. 2-3). De familie maakte wel neerbuigende opmerkingen over de neef, maar uiteindelijk verliet hij het land omwille van een samenloop van omstandigheden (gesprek M(...), p. 3). Uit uw dochters verklaringen blijkt niet dat uw neef verstoten werd door de familie. Er kan dan ook niet zomaar worden aangenomen dat dit wel haar lot zou zijn.

Verder verklaarde u ook nog dat er in Venezuela veel schaamte heerst rond dit onderwerp en haalde uw dochter ook aan dat zij niet in alle rust over straat zal kunnen lopen met haar partner, vreest geslagen of vermoord te worden omdat haar partner een vrouw is, nooit kinderen zal kunnen krijgen en moeilijkheden te ervaren bij het vinden van werk en het onderhouden van sociale contacten (CGVS, p. 5; gesprek M(...), p. 2 en 5). Aangaande deze verklaringen moet vastgesteld worden dat ze onvoldoende geconcretiseerd zijn, waardoor zij vooralsnog hypothetisch blijven.

Hoewel niet betwist wordt dat neerbuigende opmerkingen van familieleden aangaande de LGBTQ-gemeenschap en sociale afkeuring een impact kunnen hebben op haar gemoedstoestand en haar dagelijks leven blijkt uit haar verklaringen niet dat ze vervolging riskeert door familieleden en geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten voor bescherming bij eventuele problemen (gesprek M(...), p. 4). Evenmin maakt ze aannemelijk dat ze bij terugkeer naar Venezuela niet meer zou kunnen terugvallen op een sociaal netwerk. U bent er immers om haar te ondersteunen, en u gaf aan dat het geluk van uw dochter voor u centraal staat (CGVS, p. 5)."

Verzoekster voert aan dat de vader van haar dochter en niemand in Venezuela op de hoogte is van haar geaardheid en dat haar dochter dit verborgen hield uit angst voor de reactie van haar familie, maar ze dit bij een eventuele terugkeer naar Venezuela niet verborgen wil houden en dit ook niet van haar kan worden verwacht. De Raad wijst erop dat verzoeksters dochter verklaarde dat haar familie op de hoogte was van de homoseksuele geaardheid van haar neef en hier neerbuigende opmerkingen over maakten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', gesprek M., p. 3). Hoewel dit laakbaar is, stelt de Raad vast dat dit een familiale kwestie is die niet gelijkgesteld kan worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien kan M. wel rekenen op de steun van haar moeder, verzoekster *in casu*. Waar verzoekster toevoegt dat haar neef in Peru woont omdat hij in Venezuela het slachtoffer was van homofobie, wijst de Raad op M.'s verklaringen hierover tijdens haar gesprek op het CGVS, namelijk dat haar neef Venezuela verliet door een samenloop van omstandigheden (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', gesprek M., p. 3). Verzoekster stelt nog dat haar dochter hierover gelijklopende en coherente verklaringen aflegde en dit vertelde *"op een wijze die wijst op een echte doorleefdheid"*, doch doet hiermee geen afbreuk aan het feit dat, hoewel haar geaardheid niet wordt betwist, zij in dit kader geen actuele nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Waar verzoekster nog stelt dat er een gebrek aan vertrouwen is in de Venezolaanse staat waardoor weinig slachtoffers daadwerkelijk hun weg vinden naar het gerecht, waarbij zij verwijst naar algemene informatie, doet zij geen afbreuk aan het feit dat de vrees van haar dochter weinig geconcretiseerd en hypothetisch is.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op goede gronden nog als volgt gemotiveerd:

“Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden problemen hebben gekend met de autoriteiten omwille van hun politiek profiel, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming.

U en uw dochter, M(...), reisden op legale wijze met eigen paspoort van Venezuela naar Peru. Nadat jullie paspoort vervallen was vroegen jullie een nieuw paspoort aan, waarmee jullie vervolgens naar België reisden (CGVS, p. 6).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.”

De Raad dient in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat verzoekster geen profiel heeft waardoor zij bij terugkeer naar Venezuela dreigt te worden geviseerd door de autoriteiten. Het feit dat verzoekster zou terugkeren vanuit België, na het verkopen van de gezinswoning, zoals zij aanvoert, brengt hier geen verandering in. Dat verzoekster voor haar komst naar België niet in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, blijkt voorts uit het gegeven dat zij en haar dochter Venezuela op legale wijze verlaten hebben met hun paspoort en daarbij geen problemen hebben gekend. Wat betreft het feit dat zij een lange tijd in Peru verbleven heeft, merkt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris op dat dat verzoekster in Peru haar paspoort nog heeft kunnen laten vernieuwen, klaarblijkelijk zonder problemen te kennen, en hiermee naar België reisde.

In zoverre verzoekster zou aanvoeren dat zij in Venezuela niet de nodige toegang zou hebben tot adequate medische en psychologische zorg, wijst de Raad erop dat zij de daartoe geëigende procedure dient te volgen en een machtiging tot verblijf dient aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de overige door verzoekster neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“De door u neergelegde documenten hebben enkel betrekking op elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing, namelijk uw identiteit en nationaliteit, evenals die van uw dochter M(...), de datum van jullie

vertrek uit Venezuela, uw gezinssituatie en burgerlijke staat, de tewerkstelling van uw ex-echtgenoot bij de politie en zijn ontslag, uw medische problemen, de brand op een universiteit in Venezuela in 2014, en de door u geschetste onveilige en slechte situatie voor Venezolanen in Peru. Uw opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, die via uw advocaat op 9 april 2025 aan het CGVS werden overgemaakt, bevatten drie correcties van uw eerdere verklaringen. Hiermee werd rekening gehouden bij het nemen van deze beslissing maar deze veranderen echter niets aan de conclusie ervan.”

Bovenstaande motieven vinden steun in verzoeksters administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Venezuela, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk weet te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Venezuela.

3.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde persoonlijke motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van de door haar beweerde problemen naar aanleiding van het ontslag van haar ex-echtgenoot bij de politie, haar deelname aan een demonstratie in 2014 of het vermeende lidmaatschap van haar ex-echtgenoot als informant bij de Partico de Accion Democratica, noch dat haar dochter daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van haar geaardheid.

Verzoekster betwist verder niet dat uit de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissingen niet blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat ze evenmin aantoonde dat ze bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij ze niet in staat zou zijn om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. De motieven die dienaangaande worden uiteengezet in de bestreden beslissing vinden steun in het administratieve dossier en voormelde landeninformatie, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat ze een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat ze specifiek wordt geïdende.

De Raad herhaalt in dit verband dat, in zoverre verzoekster zou aanvoeren dat zij in Venezuela niet de nodige toegang zou hebben tot adequate medische en psychologische zorg, zij de daartoe geëigende procedure dient te volgen en een machtiging tot verblijf dient aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar ze in gebreke blijft.

3.3.4.3. In zoverre verzoekster een nood aan internationale bescherming inroept omwille van de algemene veiligheidssituatie in Venezuela, dient te worden gewezen op de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geïdentificeerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Verzoekster slaagt er niet in bovenstaande analyse in haar verzoekschrift te weerleggen of te ontcrachten, daar ze louter verwijst naar informatie die minder recent is dan die waar naar verwezen wordt in de bestreden beslissing, en zelf geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse in de bestreden beslissing is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Verder stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua, Guárico, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de adjunct-commissaris vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, doch dit niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich meebrengt. Hoewel er in deze deelstaten sprake is van een gewapend conflict, blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is.

In casu blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij afkomstig is uit de deelstaat Lara, waar zij, met uitzondering van haar verblijf in Peru, haar hele leven heeft gewoond (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vragen 5 en 10; stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de deelstaat Lara een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen informatie bij die tot een andersluidende conclusie kan leiden.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Lara is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Behalve verzoekster werd ook haar dochter M. door het CGVS apart gehoord met betrekking tot het eigen motief aangaande haar geaardheid, eveneens in aanwezigheid van een advocaat en een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoekster "*in meer ondergeschikte orde*" vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT